

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

BigBoard Praha, a.s., IČ: 24226491,
se sídlem Štětкова 1638/18, Praha 4,
zastoupený advokátkou JUDr. Vladimírou Glatzovou
se sídlem Husova 5, Praha 1,

proti
žalovanému

Magistrát hlavního města Prahy
se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2015, č. j. 441036/2013,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Platebním výměrem č. 279, vydaným Městskou částí Praha 7, Úřadem městské části, Odbor finanční, byl žalobci vyměřen místní poplatek za užívání veřejného prostranství a to podle § 4 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon č. 565/1990 Sb.“) ve spojení s obecně závaznou vyhláškou hlavního města Prahy č. 5/2011 o místním poplatku za užívání veřejného prostranství (dále také jen jako „obecně závazná vyhláška“).
2. Poplatek ve výši 165 600 Kč byl žalobci uložen za umístění stavby pro reklamu sestávající ze dvou výlepových ploch každá o rozměrech 3,6 m x 9,6 m nacházejících se na pozemku parc. č. 1850/12, v katastrálním území Bubeneč, obec Praha, v blízkosti komunikace U Výstaviště, Praha 7 (dále též jen jako „pozemek“).
3. Žalobce s uložením poplatku nesouhlasil, proti platebnímu výměru podal odvolání, o němž zamítavě rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

II.
Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení přezkoumávaného rozhodnutí pro jeho nezákonnost.
5. V žalobě žalobce vznesl 4 žalobní námitky:
 - pozemek, na němž je stavba umístěna, není veřejným prostranstvím,
 - oplocená stavba nemůže naplňovat definici veřejného prostranství,
 - stavba nepodléhá poplatkové povinnosti,
 - extenzivní výklad zákona č. 565/1990 Sb. je v rozporu s Listinou základních práv a svobod.
6. V první žalobní námitce žalobce dovozuje, že žalovaný chybně posoudil faktický stav věci, v rozporu s hmotným právem. Jak uvedl, pro vysvětlení pojmu veřejné prostranství je rozhodující zákon č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze; § 14b tohoto zákona stanoví legální definici pojmu veřejné prostranství. Jako jedna z charakteristik veřejného prostranství je uvedeno, že toto prostranství je přístupné každému bez omezení.
7. Stavba je však umístěna na pozemku, který slouží jako veřejné hlídané parkoviště, což je zjevné z použitého materiálu na povrchu části pozemku – asfalt a z horizontálního rozdělení pozemku bílými podélnými čarami na parkovací místa. Především tato skutečnost vyplývá z omezení jeho přístupnosti. Zaparkovaná motorová vozidla jsou zde hlídána provozovatelem, respektive jeho zaměstnanci či smluvními partnery.
8. Neomezená přístupnost na pozemek je v tomto případě vyloučena, neboť vstupující subjekt akceptuje předem jasně vymezená pravidla a vstupuje do úplatného smluvního vztahu s provozovatelem veřejného hlídaného parkoviště.
9. Pro závěr že pozemek, na němž je stavba umístěna, není veřejným prostranstvím, je bezpředmětné, že vnitřní marginální část pozemku byla v souladu s nájemní smlouvou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

číslo NAP/58/04/010878/2007 ze dne 1. června 2007 pronajata žalobci za účelem umístění stavby.

10. Na základě územního souhlasu odboru výstavby Městské části Praha 7 ze dne 4. července 2012 žalobce nainstaloval okolo stavby oplocení. Trvání nebylo daným územním souhlasem nijak omezeno, tedy oplocení není nijak časově závislé na délce trvání stavby. V důsledku instalace oplocení přestala oplocená část pozemku splňovat charakteristiku veřejné prostranství ve smyslu § 14b zákona o hlavním městě Praze, neboť již není přístupná každému bez omezení.
11. Ve druhé žalobní námitce žalobce trvá na tom, že v případě části pozemku, na němž je stavba umístěna, není naplněna charakteristika veřejného prostranství, neboť došlo k oplocení části pozemku přede dnem vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný posoudil faktický stav části pozemku s umístěnou stavbou v rozporu s hmotným právem, neboť oplocená část pozemku se stavbou nemůže podléhat poplatkové povinnosti.
12. Ve třetí žalobní námitce žalobce namítl, že žalovaný dovodil poplatkovou povinnost žalobce v rozporu se zákonem č. 565/1990 Sb.
13. Stavba pro reklamu umístěná na pozemku není reklamním zařízením ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., přičemž poplatková povinnost dopadá výlučně na reklamní zařízení, která nemají charakter stavby.
14. Žalobce podal výklad § 4 zákona č. 565/1990 Sb., včetně citace důvodové zprávy a konstatoval, že stavební zákon podrobně rozlišuje mezi pojmem zařízení a stavba. Zařízení nepodléhají klasickému územnímu a stavebnímu řízení je možné je zřídit a provozovat bez kontroly a dohledu stavebního úřadu. Naproti tomu stavby a to včetně stavby pro reklamu jsou stavebním zákonem extenzivně regulovány a podléhají přísnějším procedurálním postupům a omezením.
15. Zákon č. 565/1990 Sb. dopadá jednak na zařízení a v omezené míře i na dočasné stavby, stavby pro reklamu však explicitně neuvádí a z toho důvodu stavba žalobce nepodléhá poplatkové povinnosti.
16. Ve čtvrté žalobní námitce žalobce vytýká žalovanému, že pojem reklamní zařízení vykládá pro účely poplatkové povinnosti extenzivně. V rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod pod ní zařazuje stavby pro reklamu.
17. Podle čl. 11 odst. 5 Listiny lze poplatky ukládat jen na základě zákona. § 4 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb. nedefinuje pojem reklamní zařízení, proto je třeba vyložit předmět poplatkové povinnosti restriktivně.
18. V doplnění žaloby ze dne 17. 12. 2019 žalobce uplatnil další žalobní námitky a to:
 - Obecně závazná vyhláška č. 5/2011 je vadná,
 - Výměra záboru, z něhož byl poplatek vypočítán, byla stanovena chybně,
 - Platební výměr č. 279 trpí vadami spočívající v neurčitosti výrokové části.
19. Konkrétně žalobce poukázal na rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy ze dne 26. 1. 2004, č. j. MHMP-182919/2003/DOP-o4/H1, které potvrzuje, že pozemek má charakter místní komunikace, jakožto její součást tj. parkoviště.
20. V obecně závazné vyhlášce byl stanoven místní poplatek za užívání veřejného prostranství ve vztahu k dotčenému pozemku nicméně z hlediska územního vymezení nebyla

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

poplatková povinnost vztažena na parkoviště, nýbrž na prostranství v ulici U výstaviště číslo parcelní 1850/4, 1850/12 katastrální území Bubeneč. Žalobce dodal, že obecně závazná vyhláška byla vydána až po účinnosti. Z uvedeného je zřejmé, že se poplatková povinnost nemohla vztahovat na pozemek, neboť tento měl charakter parkoviště, a proto měl být v obecně závazné vyhlášce jako takový správně označen. Skutečnost, že v obecně závazné vyhlášce byl pozemek nesprávně vymezen jako prostranství a nikoliv parkoviště nemůže jít k tíži žalobce, jedná se o formální vadu obecně závazné vyhlášky spočívající v neurčitosti prostoru, na který by se měla poplatková povinnost dle zákona o místních poplatcích vztahovat.

21. Dále žalobce namítl, že poplatek byl vyměřen z nesprávně určené výměry záboru. Z platebního výměru plyne, že poplatek byl vyměřen za plochu 18 m² odpovídající půdorysu oplocení dle územního souhlasu ze dne 4. července 2012, sp. zn. MČ P7 21631/2012/OVT/Lub. Z provedení dokazování však nikdy nevyplynulo, kdy přesně bylo oplocení stavby pro reklamu realizováno, tedy že oplocení bylo realizováno již v roce 2012. Poplatek neměl být uložen na základě formálního hlediska - existujícího územního souhlasu k umístění oplocení, naopak mělo být postaveno najisto, kdy bylo oplocení skutečně realizováno. Nesprávně byl rovněž tento poplatek vyměřen za zábor 18 m², ačkoliv půdorys samotné stavby odpovídá 15 m². Z fotodokumentace existence oplocení nijak nevyplyvá a další důkazy nebyly součástí spisu.
22. Nakonec žalobce vytkl platebnímu výměru formální vady s tím, že podle § 102 odst. 1 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu, musí výrok platebního výměru obsahovat též částku a číslo účtu příslušného poskytovatele platebních služeb, na který má být tato částka uhrazena. Z platebního výměru je zřejmé, že v jeho výrokové části je uvedena toliko celková částka poplatku a platební účet, na nějž má být poplatek uhrazen, ve výrokové části absentuje výpočet poplatku, který by měl být obligatorní součástí výroku platebního výměru, není proto zřejmé, jakým způsobem byl poplatek vypočítáván a výroková část platebního výměru není z tohoto důvodu právně určitá.
23. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí s tím, že správce místního poplatku postupoval v řízení podle platných právních předpisů: zákona č. 565/1990 Sb. a obecně závazné vyhlášky č. 5/2011 ve znění obecně závazné vyhlášky č. 22/2011 Sb. hlavního města Prahy.
24. Podstata a důvod platby místního poplatku za užívání veřejného prostranství je skutečnost, že část veřejného prostranství nelze ostatními subjekty užívat. Jak žalovaný uvedl, reklamní zařízení žalobce stojí na pozemku p. č. 1850/12 v katastrálním území Bubeneč, který je součástí ulice U Výstaviště, Praha 7. V obecně závazné vyhlášce je tento pozemek veden jako veřejné prostranství, které lze zpoplatnit. Tvrzení, že uvedený pozemek je součástí hlídaného oploceného a placeného parkoviště žalobce neprokázal. Užíváním veřejného prostranství žalobce omezil volný přístup dalším subjektům a proto je ze zákona povinen místní poplatek zaplatit. Rozhodnutím odboru výstavby Městské části Praha 7 ze dne 4. 7. 2012, kterým bylo umožněno oplocení části pozemku, nedošlo ke změně charakteru pozemku jako veřejného prostranství.
25. Co se týče poplatkové povinnosti, je nutné vycházet z účelu zařízení; celé zařízení bylo zřízeno za účelem reklamy nikoli jako dočasná stavba, jak se žalobce snaží vyložit. V nájemní smlouvě č. ANP/58/04/010878 20/2007 ze dne 1. 6. 2007, kterou žalobce uzavřel s hlavním městem Prahou na nájem pozemku je výslovně uvedeno, že pronájem je pouze

za účelem umístění reklamního zařízení. Z toho jednoznačně vyplývá, že účelem stavby je reklamní zařízení, které podle zákona č. 565/1990 Sb. podléhá zpoplatnění.

26. Žalovaný má za to, že nepostupoval v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

III.

Posouzení žaloby

27. Z obsahu správního spisu se podává a mezi účastníky nebylo sporu, že platebním výměrem č. 279 byl žalobci vyměřen místní poplatek za užívání veřejného prostranství. Žalobce podal proti platebnímu výměru odvolání, v němž namítl, že pozemek, na němž je stavba umístěna, je využíván jako veřejné hlídané parkoviště, nejde o veřejné prostranství. Konstatoval, že stavba je oplocena, správce místního poplatku nemůže požadovat zaplacení poplatku za stavbu, která se nachází v oploceném území, neboť nejde o veřejné prostranství. Stavba pro reklamu nepodléhá poplatkové povinnosti. K odvolání připojil situační plánec, stanovisko odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra č. 15/2009 a fotodokumentaci.
28. Napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil platební výměr, odvolací námitky označil za irelevantní.
29. Součástí správního spisu je územní souhlas vydaný Odborem výstavby a územního rozhodování, Úřadu městské části Praha 7 dne 4. 7. 2012, č. j. MČ P7 21631/2012/OVT/Lub, s umístěním oplocení na předmětném pozemku.
30. Jak se podává z obsahu úředních záznamů pořízených dne 2. 10. 2012 a 15. 1. 2013 odborem místních poplatků, umístění reklamního zařízení žalobce bylo zjištěno na prostranství při komunikaci U Výstaviště č. parc. 1850/12. Ocelová noha billboardu je umístěna na betonových kvádrech, které jsou celé ohraničeny dřevěnou ohrádkou, to vše je oploceno. Součástí parcely je chodník pro chodce. Na místě byla pořízena rovněž fotodokumentace.
31. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“) dále provedl důkaz nájemní smlouvou č. NAP/58/04/010878/2007, kterou žalobce uzavřel s hlavním městem Praha. Z ní vzal za prokázané, že část pozemku byla žalobci pronajata za účelem umístění 1 ks dvoustranného reklamního zařízení za sjednané nájemné.
32. Z nájemní smlouvy č. 780/98/360, ve znění jejích dodatků vzal městský soud za prokázané, že Technická správa komunikací hlavního města Prahy uzavřela původně s příspěvkovou organizací Výstaviště Praha (následně došlo k převodu nájmu) nájemní smlouvu za účelem zřízení a provozování veřejného parkoviště na části komunikace hl. m. Prahy – u Výstaviště Praha 7. Žalobce jako listinný důkaz doložil provozní a parkovací řád parkoviště, z něhož mimo jiné vyplývá, že parkoviště je provozováno jako veřejné, organizované provozovatelem a jím hlídané určené pro parkování osobních a dodávkových vozidel a autobusů.
33. Městský soud v Praze posoudil žalobní námitky následujícím způsobem.
34. Podle § 4 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2015, *poplatek za užívání veřejného prostranství se vybírá za zvláštní užívání veřejného prostranství, kterým se rozumí provádění výkopových prací, umístění dočasných staveb a zařízení sloužících pro poskytování prodeje a služeb, pro umístění stavebních nebo reklamních zařízení, zařízení*

cirkusů, lunaparků a jiných obdobných atrakcí, umístění skládek, vyhrazení trvalého parkovacího místa a užívání tohoto prostranství pro kulturní, sportovní a reklamní akce nebo potřeby tvorby filmových a televizních děl.

35. Podle § 14 b) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.
36. Vymezení pojmu veřejné prostranství v zákoně o hlavním městě Praze je totožné s jeho vymezením v krajském a obecním zřízení. Podrobnější výčet veřejných prostranství v hlavním městě Praze je uveden v obecně závazné vyhlášce č. 5/2011 Sb. hl. m. Prahy, o místním poplatku za užívání veřejného prostranství. Pro určení, zda se jedná o veřejné prostranství je rozhodující, zda jsou tyto prostory přístupné každému bez omezení. Veřejné užívání veřejného prostranství teorie i praxe rozlišuje na obecné, které nevylučuje z užívání ostatní uživatele, a zvláštní, které ve prospěch konkrétního subjektu omezuje či vylučuje užívání ostatními uživateli. Obce mohou vybírat místní poplatek pouze za zvláštní užívání veřejných prostranství dle § 4 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb.
37. Podle § 14 odst. 2 zákona č. 565/1990 Sb. *poplatky zavede obec obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. U poplatku za užívání veřejného prostranství určí místa, která v obci podléhají poplatku za užívání veřejného prostranství.*
38. Podle § 7 vyhlášky č. 5/2011 Sb. hl. m. Prahy (ve znění účinném v době vydání rozhodnutí) *poplatku v hlavním městě Praze podléhají v příloze č. 2 k této vyhlášce uvedená náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení.*
39. Podle Přílohy č. 2 obecně závazné vyhlášky č. 5/2011 ve znění účinném do 31. 12. 2013, je pod bodem 6. DALŠÍ PROSTORY PŘÍSTUPNÉ KAŽDÉMU BEZ OMEZENÍ, uvedeno: *prostranství v ul. U VÝSTAVIŠTĚ, č. parc. 1850/4, 1850/12 v k. ú. Bubeneč.*
40. Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2015, č. j. 30 Af 59/2013 – 48, *„nemůže pozemek, který je veřejným prostranstvím ve smyslu § 34 obecního zřízení ztratit charakter veřejného prostranství na základě toho, jakým způsobem probíhá jeho zvláštní užívání. Obecné užívání vychází ze samotné podstaty veřejného prostranství, tj. že se jedná o prostranství, jehož užívání je určeno všem, široké veřejnosti a nikoho nevylučuje; okruh uživatelů je neomezený. Jakmile se však jakýmkoli způsobem omezí či vyloučí z užívání ostatní uživatelé, je nutno na toto užívání pohlížet jako na užívání zvláštní. A právě zvláštní užívání je předmětem místního poplatku podle § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích.“*
41. Z citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že pozemek parkoviště byl obecně závaznou vyhláškou č. 5/2011 určen jako veřejné prostranství, jehož užívání podléhá poplatku. Skutečnost že je zde zřízeno hlídané parkoviště, nic na charakteru pozemku nemění. Právě režim parkoviště vyhrazeného pro osobní dodávkové automobily a autobusy znamená zvláštní užívání, které je předmětem místního poplatku. Prvá žalobní námitka není důvodná.
42. Z obdobných důvodů neobstojí ani druhá žalobní námitka. Oplocením části pozemku, na kterém je umístěno reklamní zařízení žalobce, se z veřejného prostranství nestane

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

neveřejný prostor. Umístěním reklamního zařízení žalobce veřejné prostranství užívá, přičemž jeho oplocení je součástí tohoto užívání a právě, jak je shora vysvětleno, toto užívání podléhá poplatkové povinnosti. Smyslem místního poplatku za zvláštní užívání veřejného prostranství je totiž určitá regulace a zároveň kompenzace za omezení nebo vyloučení ostatních uživatelů.

43. Jak uvedl Krajský soud v Brně ve shora citovaném rozsudku: „*v tomto kontextu je nutno připomenout, že důvodem zpoplatnění zvláštního užívání veřejného prostranství je omezení užívání dané plochy veřejností ve prospěch určitého subjektu – zde žalobkyně, která na předmětné ploše umístila reklamní zařízení. Pokud toto reklamní zařízení posléze opatřila ochranným oplocením, podpořila tím spíše svoji poplatkovou povinnost, neboť ještě více, ve větší míře omezila užívání pozemku širokou veřejností. Opačný výklad zastávaný žalobkyní je výkladem zjevně neudržitelným až absurdním, který naprosto popírá podstatu zpoplatnění zvláštního užívání veřejného prostranství, jíž je právě omezení či zamezení přístupu pro každého.*“
44. Ve třetí žalobní námitce žalobce polemizuje se závěrem žalovaného, že dotčená stavba je reklamním zařízením. Ani tato žalobní námitka není důvodná.
45. Podle § 3 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) *zařízením se pro účely tohoto zákona rozumí informační a reklamní panel, tabule, deska či jiná konstrukce a technické zařízení, pokud nejde o stavbu podle § 2 odst. 3. V pochybnostech, zda se jedná o stavbu nebo zařízení, je určující stanovisko stavebního úřadu. Zařízení o celkové ploše větší než 8 m² se považuje za stavbu pro reklamu.*
46. Žalobce správně uvádí, že stavební zákon rozlišuje mezi reklamním zařízením a stavbou pro reklamu z hlediska požadavků kladených na takovou stavbu v rámci stavebního řízení. Z hlediska zákona č. 565/1990 Sb., není toto rozlišení podstatné. *Reklamním zařízením je jakékoliv zařízení, které může šířit reklamu. Nezáleží tak na tom, zda se jedná o reklamní zařízení ve smyslu stavebního zákona, zda umístění tohoto zařízení nebo jeho sestavení podléhá povolovacímu procesu podle stavebního zákona. Zásadní je, že je toto zařízení s to šířit reklamu obrazem či textem, že je umístěno na veřejném prostranství, které je označeno v obecně závazné vyhlášce, a že omezuje obecné užívání tohoto veřejného prostranství. Za reklamní zařízení je možné považovat např. reklamní stojan nebo billboard.* (viz TĚŽKÝ, Václav, Michal JANTOŠ a Kamil SIUDA. *Zákon o místních poplatcích: Komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2019-11-1]. ASPI_ID KO565_1990CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.).
47. Rovněž čtvrtá žalobní námitka neobstojí.
48. Podle čl 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, *daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona.*
49. Jak městský soud již shora vysvětlil, povinnost zaplatit poplatek za užívání veřejného prostranství vyplývá pro žalobce ze zákona č. 565/1990 Sb. zákon zmocňuje obce, aby obecně závaznou vyhláškou veřejná prostranství určily. Pozemek 1850/12 v k. ú. Bubeneč byl zahrnut mezi veřejná prostranství v Městské části Praha 7 v Příloze č. 2, bod 6. obecně závazné vyhlášky č. 5/2011. Žalobce umístil na veřejném prostranství stavbu pro reklamu, jejímž účelem je šíření reklamních sdělení, kterou navíc oplotil. Účelem místního poplatku je platba za kvalifikované užívání veřejného prostranství, které brání v jeho užívání ostatním subjektům, jež jim svědčí právě z titulu, že jde současně o veřejné prostranství.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Žalovaný a před ním správce poplatku proto nevybočili ze zákonného zmocnění, ani v neprospěch žalobce nevyložili zákonné ustanovení extenzivně, pokud žalobci poplatek vyměřili.

50. Pokud jde o žalobní námitky uvedené pod body 18 až 21 rozsudku, městský soud se jimi nezabýval. Jedním z klíčových principů, na kterých je soudní přezkum rozhodnutí založen, je přezkum jen v mezích včas uplatněných žalobních bodů. K žalobním bodům, které byly uplatněny po uplynutí lhůty pro podání žaloby, soud nemůže přihlížet. Rozsah napadení rozhodnutí a žalobní body je přitom nutno vymezit ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).
51. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, včetně rozhodnutí rozšířeného senátu důsledně trvá na principu koncentrace řízení. V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, rozšířený senát uvedl následující: *„rozšířený senát považuje za nutné zdůraznit, že lhůta stanovená v § 71 odst. 2 věty druhé a třetí dopadá nejen na případy, kdy žalobce doplní vedle již obsažených další (nový) žalobní bod, ale i na případy, kdy v žalobě neuvedl žalobní bod žádný; jen v těchto případech uplyne zákonná lhůta (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) marně, ve všech ostatních případech je namístě postup dle § 37 odst. 5 s. ř. s. Jak správně uvedl druhý senát, „koncentrace žalobních bodů daná lhůtou pro jejich uplatnění nemůže být vykládána tak, že pro žalobce vytváří překvapivé situace a vysokou míru nejistoty o tom, co ze svých námitek proti žalobou napadenému rozhodnutí se mu podařilo procesně účinným způsobem uplatnit a co nikoli. Účelem lhůty k uplatnění žalobních bodů je totiž toliko časové fixování základního rozsahu toho, co bude předmětem soudního přezkumu správního rozhodnutí, tak, aby byla zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlost řízení.“*
52. Na tento závěr navázal rozšířený senát v rozsudku ze dne 29. 8. 2017, č. j. 5 As 154/2016-62, v němž se rozšířený senát přidržel výkladu, podle něhož lze žalobní bod, třeba i první, uplatnit jen ve lhůtě pro podání žaloby ve smyslu třetí věty § 71 odst. 2 s. ř. s. stejný závěr zaujal rozšířený senát rovněž v rozsudku ze dne 20. 3. 2018, čj. 3 Azs 66/2017-31.
53. Tradiční výklad § 71 odst. 2 s. ř. s. zakládající koncentraci žalobních bodů jen ve lhůtě pro podání žaloby výslovně potvrdil Ústavní soud na příklad v nálezu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09 a vyplývá také z literatury, viz např. Potěšil, L. in: Potěšil, L.; Šimíček V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges 2014, s. 637-638; Jemelka, L. in: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 566-580; Sochorová, V. in: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, komentář k § 71.
54. Rovněž v nejnovější publikaci KÜHN, Zdeněk a Tomáš KOCOUREK. § 71 Náležitosti žaloby. In: KÜHN, Zdeněk, Tomáš KOCOUREK aj. *Soudní řád správní: Komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2019-12-23]. ASPI_ID KO150_2002CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X je uvedeno: *„žalobu lze rozšířit o nový žalobní bod jen ve lhůtě pro podání žaloby. Je-li nový žalobní bod vznesen až po uplynutí této lhůty, soud k němu nepřihlíží (neprovádí k němu dokazování) a pouze v odůvodnění rozhodnutí ve věci samé uvede důvody, pro které k takovému žalobnímu bodu nepřihlédl.“*
55. Žalobní námitky, které žalobce vznesl v písemném podání ze dne 17. 12. 2019 a rovněž v rámci přednesu žaloby při ústním jednání konaném dne 18. 12. 2019 nelze pokládat za rozvinutí včas uplatněného žalobního bodu ani za doplnění zárodku žalobního bodu, jedná

se o zcela novou, žalobcem dosud neuplatněnou argumentaci, uplatněnou však až po uplynutí lhůty k podání žaloby. Z uvedených důvodů nebylo možné se jimi zabývat.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

56. Městský soud v Praze přezkoumal podanou žalobu v mezích žalobních bodů, jsa vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí a neshledal ji důvodnou. Proto podle § 78 odst. 7 žalobu zamítl.
57. O nákladech řízení rozhodl městský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. prosince 2019

JUDr. Slavomír Novák v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.